

NEW YORK TIMES BESTSELERIS

Goodreads Choice Awards geriausia 2019 m. romance kategorijos knyga

RAUDONA, BALTA IR KARALIŠKA MĖLYNA

romanas

Casey McQuiston

baltos lankos

Casey McQuiston

Raudona, balta ir karališka mėlyna

romanas

Iš anglų kalbos vertė Miglė Šaltytė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Ant Baltųjų rūmų stogo, terasos kampe, šalia soliariumu vadinamos įstiklintos pastogės, viena plokštė gerai nepritvirtinta. Tinkamai suėmus, ją galima kilstelėti ir po apačia pamatyti rakto galiuku arba iš Vakarų sparno nukniauktu peiliuku laiškamams įrėžtus žodžius.

Pirmosios šeimos – tai uždara bendruomenė, kurios nariai be galo mėgsta nešioti paskalas, tačiau nuo plačiosios visuomenės informaciją apie asmeninį gyvenimą privalo slėpti, kitaip rizikuoja užsitraukti mažų mažiausiai mirties bausmę. Todėl, savaime suprantama, jie žino daugybę niekam kitam negirdėtų istorijų, visgi net ir jie nėra tikri, kas užrašė tuos žodžius. Vis dėlto niekas neabejoja, kad subjauroti Baltuosius rūmus būtų išdrįšęs tik prezidento vaikas. Vieni tvirtina, neva tai buvo Jackas Fordas, kuris mėgdavo klausytis Hendrixo ir naktimis išsliūkinti iš savo dviejų aukštų kambario į terasą parūkyti. Kiti mano, esą kalta storu kaspinu plaukus rišdavusi Luci Johnson. Bet iš tiesų nesvarbu. Užrašas tebėra asmeninė mantra visų, kam nepritrūko sumanumo rasti ir perskaityti.

Aleksas rado pirmąją savaitę Baltuosiuose rūmuose. Tik niekada niekam nepasakojo kaip.

Ten parašyta:

1 TAISYKLĖ: NESILEISK PRIČIUMPAMAS

Rytų ir Vakarų miegamieji antrame aukšte paprastai skiriamai pirmosios šeimos nariams. Iš pradžių ten buvo tik vienas didžiulis miegamasis, Jameso Monroe* valdymo laikotarpiu skirtas apgyvendinti Marie Josephą de La Fayetteą**, kai šis lankydavosi Baltuosiuose rūmuose, o vėliau kambarys buvo perdarytas į du. Įsikūrus Baltuosiuose rūmuose Aleksui davė Rytų miegamąjį, priešais Sutarčių salę, o Džunei – Vakarų, šalia lifto.

Alekso ir Džunės vaikystės namuose Teksase jų kambariai taip pat buvo koridoriaus kairėje ir dešinėje. Tais laikais pažvelgus į Džunės kambario sienas būdavo aišku, kuo mergaitė domisi: dvylikametės sienas puošė piešiniai akvareliniais dažais, kai sulaukė penkiolikos, juos pakeitė Mėnulio kalendorius ir kristalų savybių lentelės, o šešiolikos – iškarpos iš „The Atlantic“ žurnalo, Teksaso universiteto Ostone vėliavėlė, Glosios Steinem*** ir Zoros Neale Hurston**** plakatai bei iškarpos iš Dolores Huertos***** straipsnių.

O Alekso kambarys beveik nesikeitė, tik vis daugėjo taurių iš vartinio teniso varžybų ir namų darbų iš universitetų parengiamųjų kursų. Dabar visi tie daiktai dulka jų name Teksase. Atvykęs į Vašingtoną Aleksas nė karto nenusisegė po

* JAV prezidentas 1817–1825 m. (čia ir toliau – vert. past.).

** Prancūzijos valstybės veikėjas, JAV nacionalinis didvyris, padėjęs išsikvoti nepriklausomybę nuo Didžiosios Britanijos.

*** JAV žurnalistė, politinė aktyvistė, viena iš feminizmo judėjimo lyderių.

**** JAV rašytoja, antropologė ir filmų kūrėja, daug dėmesio skirdavusi rasizmo temai.

***** Meksikiečių kilmės amerikietė aktyvistė, kovojanti už imigrantų, darbininkų ir moterų teises.

marškiniais nuo svetimų akių paslėptos grandinės su senųjų namų raktu.

Dabar Džunės kambarys, kurio fotografuoti buvo atvažiavę „Vogue“ žurnalistai, išdažytas akinamai balta, švelniai rausva ir mėtų žalumo spalva. Įkvėpimo jos kambario interjerui semtasi iš septintojo dešimtmečio interjero dizaino žurnalų, kurių Džunė rado vienoje Baltųjų rūmų svetainėje.

Aleksas gyvena ten, kur kadaise buvo mažosios Caroline Kennedy kambarys, o vėliau Nancy Reagan* darbo kambarys (reikėtų paprašyti Džunės smilkalais išvalyti užsilikusią neigiamą energiją). Aleksas paliko virš sofos tvarkingu tinkleliu sukabintas įrėmintas gamtos iliustracijas, bet paprašė tamsiai mėlynai nudažyti kambario sienas, likusias rožines čia gyvenant Sashai Obamai.

Paprastai – tiksliau, pastaruosius porą dešimtmečių – prezidento vaikai, sulaukę aštuoniolikos, Baltuosiuose rūmuose negyvena, bet sausį, Alekso mamai davus priesaiką ir oficialiai tapus prezidentu, jis jau mokėsi Džordžtauno universitete Vašingtone, tad atrodė kvaila dvigubai daugiau mokėti slaptajai tarnybai, kad saugotų Alekso išsinuomotą vieno kambario butuką. Džunė atsikraustė rudenį, vos baigusi Teksaso universitetą. Žinoma, ji nieko nesakė, bet Aleksas suprato, jog sesuo atsikraustė prižiūrėti jo. Džunė puikiai žino, kaip jam smagu būti ten, kur sprendžiami svarbiausi politiniai reikalai, ir jau ne kartą jį temptė iš Vakarų sparno.

Užsidaręs savo kambario duris Aleksas gali ant kampe stovinčio patefono uždėti „Hall & Oates“ plokštelę ir niekas

* Respublikonų partijos prezidento Ronaldo Reagano žmona, pagarsėjusi kovos su narkotikais programa.

negirdi, kaip jis lyg tėtis niūniuoja, klausydamasis „Rich Girl“. Čia jo niekas nemato, tad gali ramiai užsidėti akinius skaitymui, kurių tvirtina nenešiojantis. Ir gali kiek tik širdis geidžia sėdėti už stalo, tvarkingai žymėdamas paskaitų konsektus skirtingų spalvų lipniaisiais lapeliais. Jauniausiu Kongreso nariu per visą šiuolaikinę istoriją jis netaps neįdėjęs pastangų, betgi niekam nereikia žinoti, kaip kruopščiai ir ilgai jis mokosi. Juk tada seksualaus vaikino įvaizdis gerokai nukentėtų.

– Labas, – pasigirsta balsas tarpduryje ir, pakėlęs akis nuo kompiuterio, Aleksas išvysta vidun žengiančią Džunę su krūva žurnalų po pažastimi, dviem „iPhone“ telefonais vienoje rankoje ir lėkšte kitoje. Ji uždaro duris koja.

– Ko šiandien pavogei? – klausia Aleksas, stumdamas nuo lovos krūvą popierių ir padarydamas vietos seseriai.

– Įvairių skonių spurgų, – sėsdamasi atsako Džunė.

Ji mūvi siaurėjančiu sijonu, avi smailiais rožiniais batais žemu kulnu. Aleksas kone mato prieš akis kitos savaitės žurnalų madų skiltis: be abejonės, jose puikuosis sesers nuotrauka ir užsakomasis straipsnis, kuriame bus aiškinama, esą dabar visos profesionalios ir energingos moterys avi žemakulniais batais.

Kažin, ką Džunė veikė visą dieną. Rodos, kažką minėjo apie straipsnį laikraščiui „Washington Post“, o gal sakė eisianti į fotosesiją savo tinklaraščiui? O gal ir tą, ir tą? Aleksas nuolat pamiršta, ką ji veikia, nes sesuo turi be galo daug veiklos.

Ji numeta krūvą žurnalų ant lovos ir nieko nelaukdama ima vartyti.

– Atlieki savo pareigą ir ištikimai remi puikiąją Amerikos paskalų pramonę?

– Dėl to ir baigiau žurnalistiką.
– Kas gero šią savaitę? – klausia Aleksas, imdamas spurgą.
– Pažiūrėkim, – atsako Džunė. – „In Touch“ rašo, jog aš... susitikinėjau su prancūzu modeliu?

– Tikrai?

– Gerai būtų. – Ji perverčia kelis puslapius. – O, rašo, kad tu balini savo užpakalio skylutę.

– Tai tiesa, – patvirtina Aleksas, žiaumodamas šokoladinę spurgą su pabarstukais.

– Taip ir maniau, – pareiškia Džunė, nepakeldama akių. Pervertusi kiša žurnalą į krūvos apačią ir atsiverčia „People“. Abejingai pasklaido puslapius – „People“ rašo tik tai, ką liepia įžymybių atstovai spaudai. Nuobodu. – Šią savaitę apie mus nedaug... O, aš paminėta kryžiažodyje.

Sekti, ką apie juos rašo bulvarinė spauda, Džunėi tarsi hobis, nors mamą šis jos įprotis ir juokina, ir erzina. O Aleksas, norėdamas paglostyti savimeilę, leidžia seseriai garsiai paskaityti įdomiausias vietas. Dažniausiai straipsniai apie ją būna arba visiškai pramanai, arba pažodžiui pakartoti spaudos atstovų pranešimai, visgi kartais tą informaciją žinoti naudinga, kad būtų galima užkirsti kelią kokiam keistam, nemaloniui gandai. Jei tik galėtų, Aleksas mielai skaitytų internete vis pasirodančius straipsnius apie charizmą, fizinę ištvermę ir nepaprastai įdomią asmenybę (iš tiesų tie straipsniai labiau primena ne informaciją, o gerbėjų apie ją kuriamas istorijas), tačiau Džunė nesutinka tokių paikysčių skaityti balsu, o jam niekaip nepavyksta jos įkalbėti.

– Paskaityk, ką rašo „Us Weekly“, – paprašo Aleksas.

– Hm... – Džunė pasirausia ir ištraukia iš krūvos jo minėtą žurnalą. – Žiūrėk, šią savaitę mes ant viršelio.

Ir kilsteli jam prieš nosį blizgų viršelį, kurio kampe jų-dviejų nuotrauka: Džunės plaukai suimti viršugalvyje, o Aleksas atrodo šiek tiek apsvaigęs, bet vis tiek gražus – į akis krenta dailus jo žandikaulis ir tamsios garbanos. Apačioje ryškiai geltonomis raidėmis puikuojami antraštė: „Pašėlusi prezidentės atžalų naktis Niujorke“.

– O taip, tikrai buvo pašėlusi naktis, – atsidūsta Aleksas, atsiremdamas į aukštą odinį kėdės atlošą ir stumtelėdamas aukštyn ant nosies galo nuslydusius akinius. – Konferencija ir ne vienas, o net du pagrindiniai pranešimai. Kaip seksualu – krevetės su padažu ir pusantros valandos kalbų apie į atmosferą išmetamo anglies dioksido kiekį.

– Rašo, neva tu mateisi su kažkokia „paslaptinga brunete“, – pareiškia Džunė ir ima skaityti: – „Nors prezidentės dukra iškart po iškilmių limuzinu išvažiavo į įžymybių vakarėlį, dvidešimt vienų svajonių jaunikis Aleksas buvo pastebėtas slapčia traukiantis į „W“ viešbutį liukso kambaryje susitikti su paslaptinga brunete, o paskui maždaug ketvirtą valandą ryto iš jo. Liudininkai tvirtina visą naktį viešbučio kambaryje girdėję įsimylėjėlių aيمانas, be to, sklando gandai, esą minėtoji brunetė – tai Nora Holeran, dvidešimt dvejų viceprezidento Miko Holerano anūkė ir trečioji „Baltųjų rūmų trijulės“ narė. Ar gali būti, kad pora vėl atgaivino santykius?“

– Aha! – šūkteli Aleksas, o Džunė suaimanuoja. – Mažiau nei mėnesis! Tu man skolinga penkiasdešimt dolerių, mažute.

– Palauk. Tu tikrai mateisi su Nora?

Aleksas prisimena praeitą savaitę – tą vakarą jis iš tiesų nuėjo į Noros viešbučio kambarį nešinas buteliu šampano. Jų romaną, įsižiebęs per mamos rinkimų kampaniją, buvo trumpas, ir tikriausiai abu tenorėjo viską kuo greičiau baigti.

Jam buvo septyniolika, jai aštuoniolika ir abu įsitikinę esą protingesni už visus aplinkinius, tad iškart buvo aišku, jog nieko rimto iš to neišeis. Dabar, po kelerių metų, Aleksas pagaliau bent sau pripažįsta, jog Nora tikrai kur kas protingesnė, pernelyg protinga susitikinėti su tokiu šiknium kaip jis.

Tačiau žurnalistai niekaip nenori tos istorijos pamiršti – atvirksčiai, dievina gandus apie juodu su Nora, tarsi jie būtų kokie šių laikų Kenedžiai ar panašiai. Bet Aleksas čia niekuo dėtas. Ir jis niekuo nenusikalsta, jei retkarčiais susitinka su Nora viešbutyje kartu prisigerti ir pažiūrėti serialą „Vakarų sparnas“, kartkartėmis garsiai paaimanuodami, kad landiems žurnalistams nebūtų nuobodu. Nemalonią situaciją jis paverčia paprasčiausia proga pasilinksminti.

Ir ne tik pasilinksminti, bet ir paerzinti seserį.

– Gaal, – nutęsia.

Džunė tvoja jam per galvą žurnalui, kaip kokiam įžūliam tarakonui.

– Sukčiauji, šūdžiau tu!

– Mes susilažinom, – nenusileidžia Aleksas. – Sutarėm, jeigu ši mėnesį pasirodys naujų gandų apie mano romanus, duosi man penkiasdešimt dolerių. Gali pervesti per „Venmo“.

– Nieko aš tau neduosiu, – purkšteli Džunė. – O rytoj susitikus užmušiu Norą. Beje, ką apsirengsi?

– Kada?

– Rytoj, per vestuves.

– Kieno vestuves?

– Ak, *karališkąsias vestuves*, – atsidūsta Džunė. – Anglijoje. Jos ant kiekvieno žurnalo viršelio, juk ką tik rodžiau!

Ji vėl iškelia „Us Weekly“ ir šįkart Aleksas pastebi pagrindinę antraštę milžiniškomis raidėmis: „Princas Filipas taria

„taip!“. Apačioje jaunavedžių nuotrauka: klaikiai nuobodus Anglijos sosto įpėdinis ir mandagiai besišypsanti lygiai tokia pat nuobodi šviesiaplaukė jo sužadėtinė. Aleksas iš siaubo net išmeta spurgą.

– Jos *šį savaitgalį*?

– Aleksai, išvykštam rytoj ryte, – atkerta Džunė. – O prieš ceremoniją laukia du vieši pasirodymai. Negaliu patikėti, kad Zara dar neišūžė tau galvos.

– Šūdas, – sudejuoja jis. – Tikrai buvau užsirašęs. Pamiršau, buvau užsiėmęs.

– Kuo užsiėmęs? Neturėjai laiko, nes su mano geriausia drauge kurpei planus, kaip apmauti žurnalistus ir pavogti iš manęs penkiasdešimt dolerių?

– Ne, ruošiau rašto darbą, ponias visą dieną, – atkerta Aleksas, dramatiškai mostelėdamas ranka į krūvą konspektų. – Visą savaitę kankinausi su senovės romėnų politine filosofija. Be to, maniau, jau sutarėm, kad Nora ne tavo, o *mūsų abiejų* geriausia draugė.

– Netikiu, kad iš tikro lankai tokį kursą, – pasišaipto Džunė. – O gal tyčia pamiršai svarbiausią šių metų tarptautinės politikos renginį, nes nenori matytis su savo didžiausiu priešu?

– Džune, aš Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentės sūnus. Princas Henris – nominalus Didžiosios Britanijos vadovas. Mudu negalim būti „didžiausi priešai“, – atšauna Aleksas. Vėl paėmęs spurgą, susimąstęs atsikanda ir priduria: – Kad būtų mano „didžiausias priešas“, jis turėtų būti man varžovas, lygiavertis priešininkas, o ne kažkoks pasipūtęs kraujomaišos vaisius, kuris tikriausiai masturbuojasi žiūrėdamas į savo paties nuotraukas.

– Oho.

– Juk pasakiau tiesą.

– Na, tau nebūtina jo mėgti. Tereikia dėtis linksmam ir nesukelti tarptautinės politikos krizės per jo brolio vestuves.

– Maže, o kada aš nesidedu linksmas? – atšauna Aleksas ir išsišiepia klaikia dirbtina šypsena, o sesuo bjaurėdamasi susiraukia.

– Fe. Bet, šiaip ar taip, žinai, kuo apsirengsi, tiesa?

– Taip, dar prieš mėnesį išsirinkau drabužius, Zara viską patvirtino. Juk aš ne gyvulus.

– Aš vis dar neapsisprendžiau, kurią suknelę vilktis, – prisipažįsta Džunė. Tada palinksta arčiau ir pagriebia jo kompiuterį, nekreipdama dėmesio į pasipiktinimo šūksnius. – Kaip manai, geriau rusvai raudona ar su nėriniais?

– Aišku, su nėriniais. Juk vykstam į Angliją. Gal tu tyčia man trukdai, nori, kad neišlaikyčiau egzamino? – atker-ta Aleksas, tiesdamas ranką link kompiuterio, bet sesuo tik plekšteli jam per nagus ir neduoda. – Geriau eitum kelti nuotraukų į savo instagramą ar panašiai. Nusibodai.

– Tylėk, aš tik noriu išsirinkti serialą. O, išsisaugojai „Sodų bendriją“ pažiūrėti vėliau? Gal kartais grįžai į du tūkstančiai penktuosius ir įsiregistravai į jaunųjų režisierių mokyklėlę?

– Nekenčiu tavęs.

– Mhm, žinau.

Už lango pakyla vėjas, sode šnara liepų šakos. Patefonas sugroja paskutinę dainą, pasigirsta prislopintas zyzimas. Aleksas klesteli ant lovos, apverčia plokštelę ir prispaudžia adatėlę – užgroja daina „London, Luck and Love“.

Skraidyti privačiais lėktuvais Aleksui vis dar nenusibodo, nors praėjo jau treji mamos kadencijos metai.